

2019. május 19. – Húsvét 5. vasárnapja – Jn 13,31-35 – Az „egymást”-nál többet!

A kereszténység évszázadok óta benyújtotta részesedési igényét a jézusi megdicsőülésből. Sajnálatos módon arról elfeledkezett, hogy a jézusi megdicsőülés a valódi jézusi élet nélkül fából vaskarika! Szívesen elfogadjuk a testvér-Jézust, a barát-Jézust, az isteni Jézust, a szerető Jézust, a megbocsájtó Jézust, de messzemenően visszautasítjuk a kétkedő, kérkedő, kritikus, gyanakvó, a bosszantó, hogy ne mondjam ellenséges, megtévedt Jézust. Szívesen hallgatjuk a jánosi új parancsot, mert ezt közelinek és kellemesnek érezzük. A valódi jézusi szeretet azonban teljes, nincs benne „józsánság” és méricskélés. A testvér és barát, ellenség, rosszakaró szeretetét jobbra tiszteljük ugyan, sőt Jézusban nagyra is értékeliük, de csak meglehetősen és biztonságos távolságból.

„Szeressétek egymást” kontra „szeressétek ellenségeiteket” mint új parancs nem létezik, hiszen már Mózes világosan megfogalmazta évszázadokkal korábban: *„Ne keress ürügyet felebarátod ellen, és erőszakkal ne nyomd el őt! Ne gyűlöld testvéredet szívedben, hanem fedd meg nyíltan, hogy ne legyen bűnöd miatta. Ne állj bosszút, s ne emlékezzél meg igazságtalanságáról, szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.”* (3Móz 19,13.18).

János számára a zsidók, akik közé galileai lévén ő is tartozott, már idegenné, ellenséggé váltak, akikre nem érvényes az új parancs, mert nem testvérek, hanem zsidók. Hiába dicséri, Pál is ebben az *egymást* szeretésben látja a csúcst, ahogy a tesszalonikaiakhoz írott leveléből kitűnik. Antióchiai Ignác is dicsekszik, hogy arról ismerszenek meg a keresztények, hogy szeretik *egymást*. Ez a szeretet azonban, valljuk be őszintén, kevés, és akárhogy csűrjük-csavarjuk, nem sok köze van a jézusi szeretethez. A valódi jézusi szándék sokkal szelesebb és tökéletesebb! Saját magunk dicsőítése vagy sebeink nyaldosása, hogy ne mondjam, az isteni ellenszolgálatás, ítélet, bosszú várása nem jézusi gondolat, hiszen ő egyértelművé tette, hogy nem azt keresi, ami neki jó, hanem ami másnak, akár ellenség, akár barát.

A megfáradás jeleit idejében fel kell ismernünk. Meg kell magunktól kérdezni, miért természetes önmagunk szeretése, és miért idegen tőlünk az, amit Jézus kér? Mi az, amit nem sajnálnánk egy baráttól, és mi az, amit nagyon is sajnálnánk egy velünk egyet nem értő, másképpen gondolkodó, másképpen cselekvő embertársunktól. Mi az, amit szívesen kockáztatnánk testvéreink miatt, és mi az, amit sosem bízunk ellenségeinkre? Jézus egész létét kockára tette! Kikért? Nem válogatott! Szeretett!

Meg kell kérdeznünk magunktól, hol szürkült meg bennünk a jézusi szeretet, és hogyan tudjuk újraszínezni, újjávarázsolni, újra megtölteni jézusi lendülettel?! Mi tart vissza, hogy az életünknel többre értékeliük a jézusi szeretetet?!

Sulyok Gábor, Budapest